

Ma Chi Luyện

Contents

Ma Chi Luyện	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	24

Ma Chi Luyện

Giới thiệu

Lang Ái hệ liệtThể loại : đam mỹ, huyền huyền, nhất thụ nhất công, luyện đồngTrans : QT ca caEdit : Hồng Lâu Tam L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-chi-luyen>

1. Chương 1

Trong hoàng cung của lang thần, không gian yên tĩnh khác lạ.

Đại hoàng tử Lăng Tiểu Tuấn dạo gần đây mê mẩn một thứ gọi là “mạng net” ở nhân gian, cả ngày chỉ biết ôm lấy máy vi tính.

Nhị công chúa Lăng Tiểu Vân lại yêu thích thời trang, suốt ngày chỉ thích mua sắm.

Mà kẻ nghịch ngợm thường xuyên gây sự nhất trong ba anh em – Tam hoàng tử Lăng Tiểu Lỗi – gần đây cũng không hề làm loạn, thường xuyên nhốt mình trong thư phòng.

Thái phó đi vào cũng chỉ thấy Lăng Tiểu Lỗi đang vui đầu đọc sách.

Thật là kì quái, tam hoàng tử từ lúc nào lại biến thành kẻ thích đọc sách như vậy a???

“Tam hoàng tử, người đang đọc sách gì mà lại say mê như vậy, có thể cho ta xem được không?” Thái phó hiểu kì hỏi.

“Ta đang tìm hiểu bí mật.” Lăng Tiểu Lỗi vẫn không buồn ngẩng đầu mà trả lời.

“Bí mật???”

“Uhm...bí mật của một kẻ ở trong sơn động.”

“Tam hoàng tử đang nói đến ma thú canh giữ “huyết bảo?”” Thái phó rất nhanh liền nghĩ tới chuyện trước đây hai vị Lang Đế vì cứu Tam hoàng tử mà phải chiến đấu với ma thú, nguy hiểm tới mức suýt nữa mất đi tính mạng.

“Ách..ta chỉ muốnbiết người biết ta, bách chiến bách thắng a.....” Lãng Tiểu Lỗi không nghĩ Thái phó nhanh như vậy đã đoán ra, đành phải biện đại một lí do để lấp liếm.

“Tam hoàng tử chăm chỉ như vậy, làm thái phó ta đây thật tự hào a!”

“Hiếu học thì có ích lợi gì....Ta đã đọc nhiều sách như vậy nhưng cũng không thấy ghi chép nào về ma thú.” Lãng Tiểu Lỗi chán nản nói.

“Tam hoàng tử muốn biết cái gì?” Thái phó trưng ra vẻ mặt thần bí hỏi Tiểu Lỗi.

“Thái phó..” Lãng Tiểu Lỗi nghĩ hần nhất định biết đáp án, vội vã kêu một tiếng:“Người học văn uyên bác, đọc nhiều hiểu rộng, nhất định biết rất nhiều chuyện về hần có phải không?”

“Ha ha, Tam hoàng tử quá khen rồi!” Thái phó phồng mũi cười ha hả.

“Thái phó, người mau nói cho ta biết đi!”

“Mọi chuyện cũng đều có nguyên nhân của nó.....Thật ra... thân thể của ma thú đã bị thiên đình hạ lệnh cấm ghi chép.”

“Vì sao?”

“Về điểm này cũng không ít lời đồn thổi nhưng biết được chân tướng sự việc cũng không có mấy người.”

“Vậy là có người biết?” Lãng Tiểu Lỗi nhanh chóng nắm bắt điểm mấu chốt.

“Ha ha, Tam hoàng tử không hổ danh là hải tử lang hậu yêu thương nhất, quả thực thông minh. Không sai, tuy rằng số người biết rất ít, nhưng sư phụ của ta chính là một trong số đó.”

“Thật tốt quá! Thái phó, người mau dẫn ta tới chỗ sư phụ người!” Lãng Tiểu Lỗi hưng phấn kéo tay Thái phó.

“Sư phụ của ta tuổi đã cao, từ lâu đã không gặp người ngoài.”

“Ta có thể cầu hần. chỉ cần hần chịu kể chuyện của ma thú, dù bắt ta quỳ xuống cũng được.” Lãng Tiểu Lỗi lo lắng nói.

Thái phó nghe vậy không khỏi kinh ngạc mà trừng mắt:

“Tam hoàng tử thân phận tôn quý, sao có thể chỉ vì quái thú kia mà ảnh hưởng đến tôn nghiêm của hoàng thất như vậy.”

“Ta.....ta là vì muốn thay phụ thân báo thù.....Không phải ta đã nói rồi sao ‘biết người biết ta, bách chiến bách thắng’ ”

Lãng Tiểu Lỗi thấy mình để lộ sơ hở, không khỏi chột dạ, trên trán toát đầy mồ hôi.

“Nga, thì ra là thế. Tam hoàng tử thật hiếu tâm khả gia, làm cho người khác phải khâm phục.”

“Vậy...thái phó đồng ý đưa ta tới chỗ sư phụ người?”

“Được, chúng ta đi thử xem sao.”

Lãng Tiểu Lỗi được Thái phó dẫn tới dãy núi cao chót vót quanh năm bị mây mù bao phủ – chính là Lang Vân Phong.

“Lang gia gia, ta là Tam hoàng tử Lãng Tiểu Lỗi đến thăm người đây.” Lãng Tiểu Lỗi quay về phía động khom người cúi chào.

Một lão lang bạch phát (tóc trắng) ở trong hang động tu hành, nghe thấy có tiếng nói ngoài cửa động liền chậm rãi mở mắt.

“Vào đi.”

Được chủ nhân cho phép, Tiểu Lỗi hăng hái chạy vào.

Nghĩ tới việc có thể biết được bí mật của ma thú, nội tâm lại một trận nhảy nhót không ngừng.

Hanh, đồ quái thú chết tiệt, chờ ta biết được nhược điểm của ngươi, xem ngươi còn dám đối ta lạnh lùng như thế nữa không.

“Lang gia gia, ta có mang theo điểm tâm do đầu bếp lang thần cung làm, ngươi ném một chút thử xem.”
Lăng Tiểu Lỗi mang ra một hộp bánh đặt trước mặt lão lang.

“Cảm tạ tâm ý của hoàng tử, nhưng ta đã rất lâu không có ăn gì.” Lão lang lãnh đạm nói.

“Oa, không ăn gì thì làm sao sống được a???” Lăng Tiểu Lỗi nghe vậy liền nhăn mặt thè lưỡi không tin.

Lão lang nhìn tiểu hài tử ngây thơ trước mặt, lại cảm thấy lo lắng mà chau mày.

Xem tướng mạo của hần hần là người tâm địa thiện lương, thông tuệ miễn tiện, mệnh cách vô cùng tôn quý. Đáng tiếc lại là kẻ si tình cứng đầu, tương lai nhất định trải qua kiếp nạn, họa phúc khó đoán.

Lăng Tiểu Lỗi thấy lão gia gia im lặng không nói câu gì, thần tình ngưng trọng nhìn hần, liền hiếu kỳ hỏi:

“Lang gia gia, làm sao vậy? Trên mặt ta có dính gì sao?”

Lão lang không trực tiếp trả lời câu hỏi của hần, chỉ lãnh đạm nói:

“Nghe đồ đệ nói Tam hoàng tử tới đây tìm ta là muốn biết chuyện của ma thú.”

“Đúng vậy a, lang gia gia mau nói cho ta biết đi”

“Chuyện liên quan tới thân thể của ma thú vốn là đề tài cấm kỵ, ta cũng chỉ biết đại khái mà thôi. Tương truyền từ rất xưa, trong một lần Thiên Đế ngao du tại lang thần giới đã gặp một mỹ nhân lang tộc. Thử nữ tuy rằng không có gia cảnh hiển hách nhưng tâm địa thiện lương lại ôn nhu dịu dàng. Thiên Đế đã đem lòng yêu mến nàng. Lang mỹ nhân cùng với Thiên Đế yêu thương nhau, lên lút sinh hạ hài tử. Sau lại bị Thiên Hậu phát hiện, nàng không chỉ giết chết lang mỹ nhân mà còn hạ ác chú lên người hài tử kia, biến hần thành một ma thú xấu xí, cả đời phải sống cô độc trong hang động, đem mạng sống bảo vệ “huyết bảo” truyền thuyết.”

“TrờiSaosao lại có thể như vậy???”

Lăng Tiểu Lỗi có nằm mơ cũng không ngờ thân thể của ma thú lại bí hiểm như vậy, trong lòng chợt nhói lên, lệ cũng suýt rơi xuống.

“Còn Thiên Đế thì sao? Tại sao là phụ thân lại không cứu hần?”

“Thiên Đế sợ nhất Thiên Hậu, ngày đó lên lút vụng trộm mới sinh ra ma thú, làm sao còn dám trước mặt mẫu tử Thiên Hậu đòi cái gì công đạo.”

“Thiên Đế đúng là một kẻ nhu nhược! Kẻ nhu nhược!”

Lăng Tiểu Lỗi tức giận chửi ầm lên.

“Tam hoàng tử xuất ngôn cẩn thận, nói xấu Thiên Đế là trọng tội chứ không phải chuyện đùa.”

“Hanh, ta mặc kệ, ta chính là muốn mắng kẻ nhu nhược như hần!”

Lăng Tiểu Lỗi cũng không hiểu mình đang tức giận cái gì, chỉ nghĩ tới ma thú phải chịu bao uất ức hần lại một bụng nóng giận như bị hỏa thiêu.

“Lang gia gia, cảm tạ người nói cho ta biết việc này, ta phải đi rồi.”

“Chờ một chút.”

Lão lang đi tới, tặng cho hần một vật:

“Tam hoàng tử, ông nội ngươi đối ta có ân cứu mạng, pháp khí này coi như báo đáp ân tình. Lúc nguy cấp có thể sẽ giúp được cho ngươi.”

“Cảm tạ người, lang gia gia.”

Lăng Tiểu Lỗi vừa trở về Lang thần cung, chuyện đầu tiên là bay thẳng đến ngự trù phòng ——

“Bà bà, bà bà, mau làm cho ta đại bánh bao nóng hổi vừa lớn vừa ngon đi, ta muốn mang đi!”

“Trời ạ, tiểu tổ tông của ta, người cuối cùng cũng xuất hiện rồi!”

Lang bà bà lo lắng kéo tay hần thuyết:

“Lang Hậu đang tìm người đến phát hỏa kia kìa, mau mau thay quần áo bản rồi tới gặp mẫu hậu của người đi.”

“Không được rồi, ta đang có việc gấp cần làm. Chờ ta buổi tối trở về sẽ tới gặp mẫu hậu.”

“Tam hoàng tử, như vậy người sẽ bị phạt đó.”

“Phạt thì phạt, ta không quản được nhiều như vậy sự. Bà bà mau đi làm bánh bao cho ta, trong đó phải cho nhiều khẩu dương chân a, còn có tiên quả được tiến cống lần trước nữa. Bà bà mau đi làm nhanh đi!”

Lăng Tiểu Lỗi đẩy đẩy bà bà vào bếp.

“Hảo hảo, ” bà bà thở dài, “Ai bảo ta không có biện pháp trước tiểu tổ tông của ta a.”

Lăng Tiểu Lỗi cuối cùng cũng cầm theo một túi lớn toàn bánh bao thơm ngon chạy gấp tới trước hang động của ma thú.

Rón rén bước vào sơn động u ám, lần này Lăng Tiểu Lỗi không giống như mấy lần trước chỉ ngồi trước cửa động mà tiến sâu vào trong.

Trong không khí lan tỏa một cỗ hương khí quỷ dị khiến tim Lăng Tiểu Lỗi càng đập nhanh hơn.

Thật là kì quái, không biết là vị đạo gì?

Lăng Tiểu Lỗi hiếu kì nhìn về phía cuối hang động, cuối cùng cũng phát hiện ra nguyên nhân ...

Ma thú to lớn đang quỳ rạp trên mặt đất, tiên huyết tuôn trào nhuộm đỏ cả tấm lưng khổng lồ

“A..”

Lăng Tiểu Lỗi sợ hãi kêu lên, hộp thức ăn trong tay cũng rơi xuống đất

Ma thú nghe thấy tiếng động, chậm rãi mở mắt

Hài tử kì quái kia..... hần... cũng muốn tới cướp ‘huyết bảo’ sao?

Nhưng bây giờ y có muốn cũng không thể chống đỡ được nữa. Vừa cùng một đám ác lang ma giới đại chiến mấy trăm hiệp, hiện tại đã vô lực tái chiến

Ma thú cảm thấy mệt mỏi, từ từ nhắm lại hai mắt.

“Người làm sao lại Là ai đem người đánh thành như vậy...”

Lăng Tiểu Lỗi vội vàng chạy tới bên cạnh ma thú, hai tay run run chạm vào vết thương của y.

“Người lấy xong thì mau đi đi.”

Ma thú nói, lưỡi biếng đến nỗi không buồn mở mắt nhìn tiểu lang đang lo lắng xoay tới xoay lui bên cạnh người y.

Ma thú từ lâu đã giữ trách nhiệm bảo vệ ‘huyết bảo’ – chỉ cần một giọt cũng dễ dàng tăng mười năm pháp lực – Cũng đã mấy trăm năm nay, y thập phần hiểu rõ tập quán cường thủ hào đoạt của lang tộc.

“Lấy cái gì? Ta không hiểu người muốn nói cái gì a?”

Lăng Tiểu Lỗi nhất thời mê muội, cũng không có tâm trí để ý tới lời của ma thú, chỉ chuyên chú lo lắng tới vết thương vẫn đang chảy máu không ngừng trên lưng y.

“Người người chảy rất nhiều máu, ta....ta phải làm gì bây giờ?”

Lăng Tiểu Lỗi tuy rằng thông minh nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu hài tử, gặp phải sự tình nghiêm trọng như vậy không tránh khỏi bị hoảng loạn.

“A, được! Lần trước ta đã mang được vật tới cho ngươi rồi a?”

Lăng Tiểu Lỗi bắt đầu tìm kiếm được vật mà lần trước hắn mang tới cho y.

Ma thú không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ nằm im nhắm mắt dưỡng thần.

Vết thương của ma thú tuy sâu nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần y tu dưỡng một thời gian sẽ tự động bình phục.

Chỉ cần không rời khỏi sơn động, y sẽ không chết.

Bởi vì.....Thiên Hậu sẽ không dễ dàng để ma thú chết đi. Nếu y chết, nàng sẽ mất đi đối tượng trút giận duy nhất còn sót lại.

“A! Ta tìm được rồi!”

Lăng Tiểu Lỗi vui vẻ cầm bình được chạy về phía ma thú.

“Ngươi chịu khó một chút, ta sẽ bôi thuốc cho ngươi.”

Ma thú không kiên nhẫn mở mắt, nhú mào nhìn kẻ trước mặt.

Tiểu hài tử này thực quá xảo quyệt.

Lăng Tiểu Lỗi thấy biểu tình của hắn lại hiểu nhầm:

“Ngươi sợ sao? Đừng sợ, ta sẽ cẩn thận nhẹ tay, sẽ không làm đau ngươi. Quai, đừng sợ a.”

Bất giác học theo khẩu khí của mẫu thân lúc đỡ mình bôi thuốc, Lăng Tiểu Lỗi nhẹ giọng哄 ma thú.

Thuốc bột nhẹ nhàng rải lên miệng vết thương, Lăng Tiểu Lỗi mới phát hiện ra trên người ma thú có không biết bao nhiêu vết sẹo lớn nhỏ.

Nước mắt không nhịn được mà rơi xuống

“Ngươi nhất định rất đau có phải không?”

Lăng Tiểu Lỗi nhẹ nhàng vuốt lên vết thương của y, vừa khóc vừa nói:

“Nếu cảm thấy đau, ngươi cứ khóc đi, khóc ra sẽ không thấy đau nữa đâu.....”

Ma thú thấy nước mắt của hắn liền cảm thấy kì quái, nghiêng đầu nhìn Lăng Tiểu Lỗi.

Hắn khóc.....hắn vì sao lại khóc a

Bởi vì ta bị thương sao

Ta bị thương thì hắn sao lại khóc được?

Ma thú chưa từng rơi lệ, vì thế cũng vô pháp lý giải tâm tình của kẻ kia.

“Ngươi thật phiền, mau đi đi.”

Y biểu tình bất nhả hướng tiểu lang phiền toái rống.

“Ta không đi.”

“Ngươi không đi ta sẽ đánh ngươi.”

“Ngươi đánh đi, nhưng ta sẽ không ly khai.”

Từ nay Lăng Tiểu Lỗi theo ma thú là định rồi.

Bị tiểu hài tử làm cho tâm phiền ý loạn, ma thú đột nhiên dùng hết sức đứng dậy, tức giận gầm lên:

“Cút!”

Tiếng gầm chấn động cả hang núi, đất đá từ trên trần thi nhau rơi xuống.

Lăng Tiểu Lỗi không quản nguy hiểm dùng tấm thân nhỏ bé trùm lên vết thương trên lưng ma thú, ngăn y bị thương nặng hơn(Lỗi Lỗi ôi.....hú hú TT^TT)

“Người đừng cử động, vết thương sẽ bị rách, chảy rất nhiều máu a!”

Ma thú không còn cách nào đối phó tiểu hài tử, cũng không hiểu sao bản thân bị thương lại khiến hấn lo lắng như thế, y cũng lười quản, đành để mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Bởi vì lo lắng tới vết thương của ma thú, đêm đó Lăng Tiểu Lỗi cũng không hồi cung.

Đây cũng là lần đầu tiên trong đời hấn ngủ lại bên ngoài.

Để bảo đảm vết thương của ma thú không tiếp tục chảy máu, Lăng Tiểu Lỗi một phút cũng không dám chớp mắt.

Nhưng bản thân dù sao cũng là một tiểu hài tử, không thể chống lại bản tính vẫn còn ham ăn ham ngủ, mới nằm được một lúc liền dựa vào người ma thú ngủ gục.

Ma thú bất giác tỉnh dậy liền nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của tiểu hài tử.

Tiểu tử này.....đêm qua vẫn chưa ly khai?

Ta đối với hấn hung dữ như vậy, vì sao vẫn còn ở lại bên cạnh ta?

Mặc dù nghi hoặc nhưng nhìn thấy khuôn mặt khả ái lúc ngủ của tiểu hài tử, cảm giác ấm áp xa lạ lại dâng đầy ***g ngực

Ma thú cũng không biết đôi mắt vốn băng lãnh tại thời khắc đó lại phát ra một loại quang mang ấm áp cùng ôn nhu

” Oa....” Lăng Tiểu Lỗi vừa tỉnh dậy liền mở miệng ngáp ngáp. (cute XD~)

Hi, ngủ dậy thật thoải mái!

Cơ thể ma thú hảo ấm, lại thêm lớp lông mềm mại nhu nhuyển, thật muốn cả đời đều có thể dựa vào người y mà ngủ.

Chờ một chút, Lăng Tiểu Lỗi, người đang nghĩ cái gì vậy?

Cái đồ quái thú chưa từng nhìn tới người, vì sao lại muốn cùng y thân cận cả đời a? Người có biết xấu hổ hay không hả?

Vì suy nghĩ không biết liêm sỉ của chính mình mà đỏ mặt, Lăng Tiểu Lỗi xấu hổ nhảy dựng lên nói:

” Người.....Ta phải đi đây!”

Một chút cũng không dám nhìn tới ma thú, Lăng Tiểu Lỗi cúi đầu chạy ra ngoài sơn động..

Hấn vừa chạy được vài bước liền nhìn thấy ‘lẽ vật’ hôm qua mang đến rơi trên mặt đất liền nhặt lên rồi quay trở lại..

“Cái này.....là ta mang riêng đến cho người.....” Lăng Tiểu Lỗi len lén giương mắt nhìn ma thú một chút:

“Người.....người cầm lấy mà ăn.....”

“Đây là cái gì?”

Đây chính là lần đầu tiên ma thú đối hấn có hứng thú, Lăng Tiểu Lỗi vui vẻ liền quên cả xấu hổ, hăng hái giới thiệu với y:

“Ta nói cho người biết, cái này là khảo dương chân, là món ăn nổi tiếng nhất Lang Thần cung, còn có a, cái này cho thêm tiên quả được tiến cống, nếu ăn vào còn có tác dụng thể kéo dài tuổi thọ. Người nhất định là đói rồi, mau ăn đi.”

Cũng không suy nghĩ nhiều, Lãng Tiểu Lỗi cầm khảo dương chân đưa tới trước miệng ma thú.

Lần đầu tiên có người uy mình, ma thú thoáng ngần người. Nhìn thấy ánh mắt chờ mong của tiểu hài tử, y làm sao cũng không cự tuyệt được, chỉ có thể cúi đầu chậm rãi cắn một ngụm.

Lãng Tiểu Lỗi vui tới mức không thốt nên lời, trong lòng liền bắn pháo bông.

Thấy ma thú ăn xong khảo dương chân, tiểu hài tử lại ân cần mang tới tiên quả.

Đến khi ‘lẽ vật’ được ma thú ăn hết sạch, hắn mới lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Ăn ngon không? Lần sau ta sẽ mang nhiều món hơn cho người nha?!”

Ma thú không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hắn.

Lãng Tiểu Lỗi cũng không để ý, y cũng không có cự tuyệt hắn mà?!

“Tối nay ta sẽ trở lại. Tối hôm qua không có về nhà, mẫu hậu khẳng định tức giận rồi. Ta đi xin lỗi một chút rồi sẽ mang thức ăn ngon tới cho người nga.”

Vì tìm thấy có thể thường xuyên lui tới, Lãng Tiểu Lỗi thật cao hứng chạy về Lang thần cung.

Lãng tiểu lỗi lén lút quay về tẩm cung của mình.

Hi, hoàn hảo không bị phát hiện, chỉ cần ta tiến vào ổ chăn giả bộ vừa ngủ dậy, nhất định không ai phát hiện đến sáng nay ta mới trở về.

Lãng Tiểu Lỗi, người thật thông minh a

~.Đáng tiếc cho tam hoàng tử tự nhận thông minh của chúng ta, vừa giở ổ chăn lên định tiến vào thì.....

“Đa?! Nương?!” (‘đa’ là ba, ‘nương’ là mẹ)

Mẹ ôi, cha mẹ thế nào lại nằm trên giường ta? Lại còn trần như nhộng cuốn thành một đoàn a.

Thảm rồi Lần này ta chết chắc! Lãng Tiểu Lỗi vì chính mình mặc niệm a.

Không sai, hai vị Lang đế chính là theo chân vị Lang hậu hai người tối ưu yếm ngủ ở trên giường nhi tử. Nếu như chăn còn bị xốc lên chút nữa, Lãng Tiểu Lỗi nhất định phát hiện “lang nha bổng” của hai người vẫn còn cắm vào tiểu thí thí của mẫu thân hắn a... (ôi hai anh *xịt máu*)

“A...Tiểu Lỗi” Đại Lang đế Lãng Hoàng vừa mở mắt đã thấy Tiểu Lỗi ngồi chồm hổm trên giường liền kêu lên.

“Cha... Tại sao các người lại cùng mẫu thân ngủ trên giường của ta?”

“Còn không phải tại người sao?”

Nhị Lang đế Lãng Kỳ cũng đã tỉnh dậy, bày ra biểu tình ‘thống khổ’

”Người cả đêm không về hại nương người hỏa khí ngút trời, để dập tắt hỏa hoạn trong lòng mẫu thân người, hai người chúng ta chỉ có thể hi sinh thân thể chính mình mà ...hức...” (em phục tài ăn nói của các anh rồi Phong ca muh nghe thấy thì 2 anh chết chắc ^^!)

Hi sinh thân thể? Lãng Tiểu Lỗi hiếu kì hỏi:

” Hi sinh như thế nào hả ba? Chẳng lẽ.....mẫu thân cắn các người?”

“Đúng đúng, tối hôm qua mẫu thân người dùng ‘cái miệng nho nhỏ’ cắn huynh đệ chúng ta chặt muốn chết, hại chúng ta một phút cũng ngủ không được a!”

Hai vị Lang đế cố ý đưa tay giả bộ lau nước mắt.

“Xin lỗi, cha, các người thật đáng thương! Đều là do Tiểu Lỗi hại các người.....”

Lãng Tiểu Lỗi hổ thẹn cúi đầu.

Thật thương các cha, mẫu thân hung dữ như vậy, chắc chắn khiến hai người tối qua thảm muốn chết.

“Thương cảm cái rắm!”

Lê Diệu Phong mở lớn hai mắt, hung hăng ném cho hai tên sắc lang vô sỉ dám đổi trắng thay đen ánh mắt của kẻ đang muốn giết người.

Hai kẻ đáng chết này đã chiếm được tiện nghi còn dám ủy khuất ta.

Tối hôm qua Lê Diệu Phong vốn ở trong phòng Lãng Tiểu Lỗi chờ hấn về, bọn họ lại chạy vào càn quấy một hồi, sau đó còn mang y lên giường làm đến tận sáng, đúng là hai kẻ hạ lưu vô sỉ tối hỗn đản mà!

“Hai người các người không nói thật với Tiểu Lỗi, ta tụt phạt các người ba tháng ngủ sà nhà!”

Mồ hôi lạnh nháy mắt chảy ròng trên trán hai vị Lang đế vĩ đại.....

“Không nên a, Phong, người đừng nóng giận mà, chúng ta cũng không dám nữa!” Lãng Hoàng Lãng Kỳ hướng lão bà nhận tội.

Không nghĩ tới bọn họ chuyển động đã khiến “lang nha bổng” từ trong huyết động rút ra, lang dịch từ cửa huyết không còn gì chặn lại cứ thế ồ ồ chảy ra

Lê Diệu Phong toàn thân mát lạnh, tâm cũng lạnh theo.

Y tức giận đến cả người run rẩy, rốt cục không chịu nổi mà tung cước đá bay hai vị Lang đế.

“Vương bát đản! Mau cút hết cho ta!”

Lê Diệu Phong thật vất vả mới xử lý ổn thỏa. Mở cửa phòng liền thấy phụ tử ba người đang chụm đầu to nhỏ.

“Các người đang nói cái gì đó?” Lê Diệu Phong lạnh lùng trừng mắt liếc ba người bọn họ.

“Hắc hắc, không có gì, chúng ta chỉ đang thảo luận làm sao mới có thể tạ lỗi với lang hậu vĩ đại của chúng ta, phải không Tiểu Lỗi?” Nhị vị lang phụ nháy mắt vài cái ra hiệu cho nhi tử.

“Đúng đúng.” Lãng Tiểu Lỗi gật đầu lia lịa.

“Hừ, các người không cần giả bộ. Tiểu Lỗi, thành thật nói cho ta biết tối hôm qua người ở đâu mà cả đêm không về hả?”

“Ta.....không có a, mẫu thân, hôm qua ta lên núi chơi, không cẩn thận bị lạc đường” Lãng Tiểu Lỗi xoa xoa hai mắt, bắt đầu khóc nháo “Tối hôm qua thật lạnh.....chỉ có một mình ta ở trong hang động.....rất sợ a.....hảo nhớ mẫu thânỒ ...”

“Tiểu quỷ như ngươi cũng lạc đường sao? Hừ!” Một người thông minh như Lê Diệu Phong sao có thể tin mấy lời nhảm nhí của nhi tử chứ.

“Là thật mà, nếu không sao ta có thể không về nhà? Mẫu thân nghĩ lại xem, hồi trước dù ham chơi thể nào ta cũng không đi qua đêm bao giờ đúng không?”

“Đúng là không có.”

Đứa con này tuy rằng bướng bỉnh lại rất ham chơi nhưng cũng chưa từng ngủ lại bên ngoài mà không về nhà.

“Ta đã bảo Tiểu Lỗi không có ý mà.” Lãng Hoàng nhanh chóng lên tiếng ủng hộ.

“Đúng đúng, nó nhất định là bị lạc đường.” Lãng Kỳ cũng nói đỡ.

“Được rồi, cứ cho là ngươi bị lạc đường đi, vậy thì có thể vận dụng pháp lực để phát tín hiệu cầu cứu, không lẽ đến điểm này ngươi cũng quên?” Lê Diệu Phong chăm chú nhìn Tiểu Lỗi, muốn xem phản ứng của hắn mà đoán ra một ít manh mối.

Lăng Tiểu Lỗi biết mình lúc này nhất định không được hoảng loạn, nếu không chắc chắn sẽ không qua mắt được mẫu thân hắn.

Mẫu thân mà biết được lý do hắn không về nhà, nhất định sẽ cấm cung hắn.

Mà hắn đã hứa với ma thú hàng ngày sẽ mang thức ăn cho y, tuyệt đối không thể nuốt lời.

Quanh mắt lại rớt xuống vài giọt nước mắt, Tam hoàng tử bắt đầu bịa chuyện:

“Ồ.....Mẫu thân, hài nhi không dám lừa người nữa, kỳ thực ta.....ở trên núi ta gặp phải ác lang của Ma giới.....”

“Cái gì?!” Lê Diệu Phong thất kinh!

Lăng Hoàng, Lăng Kỳ cũng không khỏi kinh ngạc nhìn nhi tử.

Lang Thần giới và lang Ma giới vốn là kẻ thù truyền kiếp, thường xuyên phát sinh xung đột ở vùng biên giới hai tộc. Nếu bọn chúng thực sự xuất hiện gần Lang Thần cung thì đây sẽ là chuyện đại sự.

“Tiểu Lỗi, việc này có thật không?” Lê Diệu Phong thận trọng hỏi.

Kỳ thực tiểu quỷ Lăng Tiểu Lỗi còn không thấy lấy đâu ra gặp được ác lang của Lang Ma giới, nhưng để phân tán lực chú ý của mẫu thân, hắn cũng chỉ có thể biến chuyện giả thành sự thật.

“Là thật a.....ta nhìn thấy đám ác lang kia xuất hiện liền núp vào một góc, sợ dùng pháp lực phát tín hiệu cầu cứu sẽ bị bọn chúng phát hiện nên cả đêm mới mắc kẹt trên núikhông về nhà được ...oa.....”

“Aizz, việc này không phải chuyện đùa. Phong, chúng ta phải mau đi xử lý.”

“Đúng đúng, việc này không nên chậm trễ. Đi nhanh đi.”

“Ân.” Lê diệu phong gật đầu.

Y đương nhiên biết độ nghiêm trọng của sự việc lần này, tuy rằng vẫn còn có chút nghi vấn về chuyện của nhi tử nhưng cũng không dám khinh thường.

“Tiểu Lỗi, nếu lang ma đã xuất hiện ở gần đây, ngươi cũng đừng ham chơi chạy loạn như lúc trước, phải cẩn thận biết không?”

“Dạ.” Lăng Tiểu Lỗi nhu thuận gật đầu.

Chỉ cần không bị cấm cung, chuyện của hắn dù mẫu thân muốn nhúng tay vào cũng không được, hi.

2. Chương 2

Để mọi người khỏi sinh nghi, Lăng Tiểu Lỗi thường lên vào bếp vào giờ nghỉ trưa, lấy một đồng thức ăn gói lại rồi mang tới chỗ ma thú.

Tuy rằng ma thú rất ít khi nói chuyện với hắn, nhưng tam hoàng tử của chúng ta chỉ cần được nhìn thấy y là đã mãn nguyện rồi.

Chỉ cần một ngày không nhìn thấy y, Lăng Tiểu Lỗi lại thấy vô cùng khó chịu.

Tỉ như ngày hôm nay, vì phải đón tiếp khách khứa đến dự sinh nhật của hắn và hai vị ca ca tỷ tỷ mà cả ngày bận rộn, tâm tình phiền muộn cũng lộ hết trên mặt.

Lăng Hoàng thấy hắn không vui liền cười cười, bẹo hai bên má phúng phính của hắn:

“Tiểu Lỗi, sao lại xị mặt ra thế này? Hôm nay là sinh nhật, người đáng lẽ phải vui mới đúng.”

“Nga, ta biết rồi.” Lăng Kỳ cười hắc hắc: “Chắc người lo có người tặng thứ gì kì quái a? Yên tâm đi, ba ba đã sớm chuẩn bị quà đặc biệt dành riêng cho người rồi.”

“Quà gì a?”

Lăng Tiểu Lỗi ngồi ở ghế đá ngoài hoa viên, vô tình thuận miệng hỏi.

” Tinh tang ~ “

Lăng Kỳ lấy ra một chiếc bình nhỏ màu hồng.

“Là cái này!”

“Nga.”

Lăng Tiểu Lỗi nhìn cái chai, chẳng chút để ý. Aizzz, tám chín phần mười lại là mấy thứ thuốc bổ cường thân kiện thể của các cha hay dùng rồi.

“Tiểu Lỗi, phản ứng như vậy là sao hả?”

Lăng Kỳ tức giận, trừng mắt liếc hằm:

“Người đừng xem thường chiếc bình nhỏ này, tác dụng của nó người tuyệt đối không tưởng tượng nổi.”

“Nó có tác dụng gì chứ?”

Lăng Tiểu Lỗi thấy cha hằm hằm như vậy mới miễn cưỡng hỏi một câu.

“Kỳ, người mau nói cho Tiểu Lỗi biết, nó nhất định sẽ kinh hỉ (kinh ngạc + vui mừng)”

“Ha ha, hảo, cha nói cho người biết, cái này chính là ”Được Đã Bảo Tố” [Ta ư có QT names để xử lí mí cái tên này, thui thì bản dịch như nào ta đành phải để nguyên như đó vậy] – hay đệ nhất xuân được. Sau này nếu người có người trong lòng, cho hằm uống cái này, chỉ cần kẻ kia có phản ứng mãnh liệt với người chính là biểu đạt cho việc hằm cũng là thật tâm yêu người.”

Lăng Kỳ chỉ nói ra một phần phản ứng, cũng không có nhắc tới tác dụng đặc thù của ‘xuân được’ với Tiểu Lỗi.

“Thật vậy sao?”

Lăng Tiểu Lỗi nghe đến đó, như thấy được chí bảo mà nhảy dựng lên.

“Không sai, đây chính là ‘thần được’ khiến mẫu thân cứng miệng của người cũng phải nói thật lòng a, hắc hắc”

Hai vị lang đế vĩ đại nghĩ đến cảnh lang hậu yêu quý của bọn họ sau khi dùng được liền bày ra biểu hiện *** dâng, ‘lang nha bổng’ thiếu chút dựng đứng.

“Cảm ơn ba ba, ta thật sự rất thích món quà này.”

Biểu tình khẩn cấp của nhi tử khiến hai vị lang đế nổi lên nghi ngờ.

Hằm còn nhỏ như vậy....không lẽ đã có mối tình đầu??? [đúng vậy a, còn là từ trong bi kịch sản sinh tình eu, hắc hắc)]

“Tiểu Lỗi, người có đối tượng rồi sao?”

Lăng Hoàng hiểu kì hỏi.

“Ha ha, ta xem tám chín phần mười là như vậy. Người nhìn nhân thân của Tiểu Lỗi xem, có khác gì lúc chúng ta nhìn thấy Phong đầu, nhất định là ”nhất kiến chung tình” a!”

Lăng Kỳ bật cười ha hả.

“Ta.....ta không có! Các cha đừng nói bậy!”

Lăng Tiểu Lỗi đỏ mặt, cầm theo ‘quà sinh nhật’ của hằm bỏ chạy.

—
Đêm đó sau khi yến hội kết thúc, thậm chí đến tận hừng đông, một tiểu yêu tinh lén lút chuồn ra khỏi hoàng cung chạy tới nơi hân thích nhất.

Bước vào trong động, tiểu lang lập tức bị một bóng đen đè lên người.

“Hi, Dực, là ta.” Lãng Tiểu Lỗi mỉm cười sờ đôi cánh của ma thú.

Tên “Dực” là do hân vất óc nghĩ ra cho ma thú, bởi vì y không có tên gọi.

Ma thú có điểm mắt hứng liền quay đầu bỏ đi.

Lãng Tiểu Lỗi thấy tâm tình y không tốt nên lo lắng hỏi:

“Dực, ngươi làm sao vậy?”

Ma thú liếc nhìn tiểu hài tử, ngữ khí lạnh nhạt nói:

“Hôm nay ngươi đến muộn.”

Ha, hóa ra là vì cái này. Lãng Tiểu Lỗi lén mỉm cười:

“Vì hôm nay là sinh nhật của ta, các nước khác đều phái sứ thần tới chúc mừng, mẫu thân muốn ta tự mình tiếp khách nên mới không tới sớm được.”

“Vì sao lại phải chúc mừng sinh nhật?”

Ma thú chưa từng được tổ chức sinh nhật, không hiểu nổi hỏi tiểu lang.

“Đúng vậy, ta cũng không hiểu vì sao phải chúc mừng sinh nhật a.”

Bất quá chỉ là một đồng người tới tặng lễ vật, cả nhà tụ lại một chỗ chơi mà thôi, Lãng Tiểu Lỗi cũng không hiểu thú vị ở chỗ nào. Nếu được, hân tình nguyện ở trong sơn động nói chuyện với ma thú còn hơn.

“Dực, sau này mặc kệ là sinh nhật của ta hay của ngươi, chúng ta ước định cả hai luôn cùng một chỗ có được không?”

Lãng Tiểu Lỗi dùng ánh mắt mong chờ nhìn tới ma thú.

Ma thú yên lặng nhìn vào mắt tiểu hài tử.

Ước định có tác dụng gì? Bây giờ ngươi còn nhỏ, sau này trưởng thành, nhất định thấy những ngày tháng ở trong sơn động nói chuyện với ta như thế này vô cùng buồn chán.

Nghĩ tới tương lai sau này tiểu hài tử tìm thấy những thứ mới mẻ, không bao giờ.....nữa tới nơi này, trong ngực y lại ầm ầm đau.

“Ngươi đi đi, ta muốn ngủ.”

Ma thú đi vào sơn động nằm xuống, không bao giờ.....muốn nhìn thấy tiểu hài tử nữa.

Lãng Tiểu Lỗi phút chốc ngẩn ngẩn cả người.

Vì sao? Vì sao Dực đột nhiên không để ý tới ta?

Lẽ nào.....y chê ta phiền.

Không được! Ta muốn biết Dực rốt cuộc có thích ta hay không. Ngày hôm nay nhất định phải biết!

Cảm giác như bị chán ghét càng khiến Lãng Tiểu Lỗi âm thầm hạ quyết tâm.

Lãng Tiểu Lỗi len lén tẩm được vào điểm tâm rồi mang tới chỗ ma thú.

“Dực, ta mang điểm tâm tới, ngươi ăn một chút rồi hãy ngủ được không?”

Ma thú không đành lòng từ chối tiểu hài tử, im lặng cúi xuống ăn.

Tiểu Lỗi thấp thỏm ngồi đợi được hiệu phát tác. Nội tâm mong chờ, lại có chút sợ hãi.

Vạn nhất.....vạn nhất Dực không có chút phản ứng.....thì hẳn phải làm sao bây giờ?

Có phải y không thích ta?

Nếu đúng như vậy, bản thân còn có thể mặt dày mày dạn quần quít lấy y sao?

Nhưng hẳn dù sao cũng là Tam hoàng tử của lang thần cung, làm sao có thể không để ý tới thể diện của bản thân?

Nhưng.....nếu thế, sau này hẳn sẽ không được gặp Dực nữa.....

Không nên.....Hắn tuyệt đối không muốn biết chân tướng sự việc

“Người không nên ăn!”

Lăng Tiểu Lỗi hô lên, vươn tay lật úp hộp đồ ăn.

Đáng tiếc, đã không còn kịp nữa.

Dược này vốn do dược điện của lang thần cung tinh chế mà thành, dược hiệu vô cùng mạnh.

Ma thú vừa ăn vài miếng liền cảm thấy có một luồng nhiệt lưu từ dưới hạ phúc lan tới tứ chi bách hài.....

“Gư a.....”

Ma thú thống khổ rống giận, khổ sở cào móng vuốt trên mặt đất:

“Người... Người cho ta ăn cái gì?”

Thấy dáng vẻ đau đớn của ma thú, Lăng Tiểu Lỗi quả thực sờ hải.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy a?

Lăng Tiểu Lỗi hoảng loạn đổ gục vào người ma thú, khóc nức:

“Dực, người làm sao vậy? Ma nói cho ta biết người đau ở đâu a...”

Ma thú chỉ cảm thấy toàn thân huyết mạch sôi sục, cũng không biết đây chính là “tính dục”. Y dùng móng vuốt bưng kín hạ thể đang căng cứng, thống khổ thở hổn hển.

“Người đau ở đây sao? Đừng sợ, ta giúp người sờ sờ.”

Một lòng chỉ muốn giải trừ thống khổ của ma thú, Lăng Tiểu Lỗi cũng không để ý bản thân đang đụng vào bộ vị nào.

Côn thịt hắc sắc cương cứng, so với tay mình còn to hơn, tựa như có sinh mệnh mà ở trong lòng bàn tay Tiểu Lỗi nảy lên.

“Cáp a....Thật thoải mái.....lại dùng lực điểm.....Tiểu Lỗi.....”

Ma thú chưa từng trải qua ***, sướng khoái mà rên rỉ.

Lần đầu tiên nghe thấy Dực gọi tên mình thân mật như vậy, Lăng Tiểu Lỗi thiếu chút nữa đã nhảy lên hoan hô.

“Thoải mái sao? Dực.....”

“Thoải mái... Thật thoải mái...”

Cúi đầu nhìn tới côn thịt thô hắc xấu xí bị bàn tay nhỏ bé trắng nõn lộn trứ, ma thú cảm thấy một cổ cường đại dục vọng lại tập trung tại côn thịt.....

“A.....”

Như dã thú gầm rống, một quyền đem tiểu hài tử ngã xuống đất!

“A!”

Lăng Tiểu Lỗi sợ hãi kêu lên, thân thể không tự chủ lùi lại phía sau.

Mặc dù đã bị dục vọng khống chế, ma thú vẫn là cảm giác được tiểu hài tử đang sợ hãi.

Để trấn an hắn, ma thú bước tới, nhẹ nhàng liếm liếm khuôn mặt nho nhỏ hồng hồng, lại thấy tiểu lang khả ái không gì sánh được, không nhịn được dục hỏa căng tràn, cường chế chiếm lấy đôi môi của tiểu hài tử, đầu lưỡi vói vào quần quít lấy chiếc lưỡi nhỏ nhắn mà điên cuồng hấp liếm

“Ư.....a.....”

Toàn thân mềm nhũn ngã vào lòng ma thú. Lãng Tiểu Lỗi chỉ cần nghĩ đến cảnh mình cùng y hôn mê thân trí lại bay bổng.

Hóa ra hôn mê lại thoải mái như thế.....thảo nào mỗi lần bị cha hôn, mẫu thân đều đỏ mặt, tâm trí không biết ở chốn nào.

Trước đây hắn không hiểu còn tưởng các cha khi dễ mẫu thân a.

Tiểu Lỗi thần tình xấu hổ âu yếm ôm lấy ma thú, chủ động hé miệng, run rẩy đầu lưỡi.

Cử chỉ ngây thơ lại khiến ma thú triệt để mất đi khống chế.

Trong lòng phát sinh một tiếng gầm nhẹ, ma thú dùng răng nanh cắn rách y phục của tiểu lang, đầu lưỡi thô ráp liếm láp toàn thân hài tử, nhất là hai tiểu thịt hồng hồng căng mọng trước ngực như đang mời gọi y.....

“A a.....đừng.....ôDục.....đừng liếm chỗ đó mà.....”

Mắc cỡ đến mức toàn thân đều run rẩy, Lãng Tiểu Lỗi nỗ lực giãy dụa dưới thân ma thú.

“Ha ân.....Tiểu Lỗi.....Ta rất thích ngươi.....cho ta.....Ta muốn.....ta muốn ngươi.....aa.....”

Cả đời này ma thú chưa từng chân chính muốn cái gì, chỉ có duy nhất tiểu hài tử này là y không bỏ được.

Rốt cuộc cũng nghe được chính miệng ma thú nói ra ái ngữ (lời yêu thương), Lãng Tiểu Lỗi thỏa mãn, khóc nói:

“Ô.....Ta cũng thích ngươi.....rất thích ngươi a.....Dục.....”

Từ lần đầu tiên gặp y, chính mình đã biết sẽ không bao giờ quên được.

Lãng Tiểu Lỗi biết đây chính là cái mà các cha hay nói với hắn – nhất kiến chung tình.

Ma thú nghe thấy tiểu hài tử nói thích mình, kích động tới sắp điên rồi.

Hưng phấn mà thở hổn hển, gạt ra hai tiểu chi (hai chân) trắng nõn mập mạp, ma thú bắt đầu tìm kiếm huyết khẩu tiếp thu dục vọng của bản thân.

Có thể là nhờ bản năng của dã thú, ma thú nhanh chóng phát hiện tiểu huyết phần hồng nho nhỏ, là nơi duy nhất có thể dung nạp cự vật của y.

Đầu lưỡi liềm mạng liềm duyệt tiểu hoa cúc, y không muốn tính vật căng cứng khiến tiểu hài tử thụ thương.

“Dục, ngươi muốn làm gì? Đừng a.....”

Không rõ vì sao ma thú lại liếm láp tiểu huyết của mình, cảm giác khác lạ khiến Lãng Tiểu Lỗi sợ hãi kêu lên.

“Ta thật khó chịu, cho ta, Tiểu Lỗi.....Tiểu Lỗi.....”

Ma thú không còn khả năng khống chế dục hỏa, lật sấp tiểu hài tử lại, y cười lên lưng hắn nhắm thẳng.....

Cảm giác được cự vật nhiệt đới (nóng) dọa người để ở huyết khẩu phía sau, Lãng Tiểu Lỗi còn chưa bày ra phản ứng đã bị cơn thịnh nộ như thiết trụ (thanh sắt) tiến quân thân tốc, hoàn toàn chiếm lấy huyết động.....

“Ô oa oa a.....”

Lãng Tiểu Lỗi đau đến khóc thét.....

Tiểu môn mềm mại bị cơn thịnh to của ma thú một phát xô xuyên, tiên huyết hồng sắc cũng chảy ra..... Thân thể bị xâm nhập khiến tiểu hài tử đau đớn mà điên cuồng gào khóc. Cơ thể như bị người ta chặt ra làm mấy đoạn.

“Aa.....”

Cự bồng hắc sắc bị tràng dục bao lấy, sung sướng khiến ma thú hét to. Thất lực mãnh mẽ di chuyển, ra sức tiến sâu vào huyết động âm áp của tiểu hài tử.

“Ô a a a —— đau quá —— cái môn nứt ra rồi —— Dục —— ta từ bỏ —— cứu cứu ta —— “

“Ta đừng không được Tiểu Lỗia.....Tiểu Lỗi.....”

Ma thú đã hoàn toàn bị dục hiệu khống chế, căn bản vô pháp đình chỉ luật động, chỉ có thể bày tỏ tất cả dục vọng đối với tiểu hài tử.

“Ô.....đau chết ta.....Ô.....Dục xấu xa.....người.....khi dễ ta.....”

Mặc dù thân thể đau đớn muốn chết, nhưng là Lăng Tiểu Lỗi cũng không quên dùng vẻ mặt thương cảm hướng ma thú hân tột ầu yếm khóc làm nũng.

“Ô...ha.....bảo bối của ta.....Tiểu Lỗi.....động của người thật thoải mái.....ta muốn như thế vĩnh viễn khi dễ người.....có được không?”

Ma thú mặt đỏ tim đập, vừa làm vừa hỏi.

Chưa từng nghĩ tới ma thú luôn lãnh khốc có lúc dễ dàng mình, Lăng Tiểu Lỗi dù sao cũng là một tiểu hài tử tâm tư đơn thuần, nghe yếu nhân hứa sẽ vĩnh viễn thân cận, hài lòng đến quên cả đau đớn.

“Hào! Hào! Dục, người khi dễ ta đi, vĩnh viễn khi dễ ta, ta thích người.....Ta rất thích người.....”

Tiểu hài tử không kiềm chế được ái ý hét lên khiến ma thú lại một phen bạo phát, hận không thể một ngụm đưa hân nuốt vào bụng.

Sau một trận mây mưa, cơn thịnh của ma thú bỗng nhiên mọc ra vô số răng câu, hung hăng cắm vào tràng thịt mềm mại của tiểu hài tử.

“Ô a a a.....”

Lăng Tiểu Lỗi đau đến chết đi sống lại, thân thể nhỏ nhắn trắng nõn dưới cự vật hung hân của ma thú vô lực gãy dựa:

“Ô.....Dục.....đó là cái gì.....đau quá.....ta muốn chết.....tha ta.....tha ta đi.....”

“Không được.....Tiểu Lỗi.....sảng chết ta.....có cái gì muốn đi ra a.....”

Ma thú chưa từng bắn tinh, trước mắt đột nhiên trắng xóa một mảnh, một cỗ nhiệt lưu từ dưới bụng tiến thẳng tới đỉnh tính khí, hướng vào huyết động bắn ra...

Ma thú sung sướng liên tục tê rỗng, một lần lại một lần đánh vào thân thể nhỏ nho ở phía dưới. Cự bồng hắc sắc liên tục bắn tinh suốt một khắc, đại lượng nhiệt tinh của dã thú liên tục chèn vào tiểu huyết của Tiểu Lỗi.....

“Ô.....hảo năng hảo năng.....trưởng tử (chết) ta rồi.....Dục, van cầu người rút ra.....”

Đáng thương tiểu hài tử, bao tử cũng sắp bị trưởng tới nứt ra.....

“Ô..hồ...”

Ma thú kích động thổ hân hân. Lần đầu tiên ném được tư vị cực lạc như vậy, y luyện tiếc rời đi, nhưng sợ thân thể to lớn áp hủ tiểu hài tử yêu quý, y liền gắng sức rút ra thịt heo bồng.....

“Ba” một tiếng, đại lượng dịch thể bạch sắc chói mắt tại miệng tiểu huyết phun trào, trong không khí phút chốc tràn ngập hương vị *** mĩ.....

“Ô.....Dục thật xấu! Sao lại ở trong tiểu thí thí của ta phun nước tiểu a.....”

Cảm giác dịch thể từ huyết động chảy ra, Lăng Tiểu Lỗi hai mắt đầm lệ xoay người ôm lấy ma thú.

“Này cũng không phải nước tiểu, Tiểu Lỗi”

Ma thú vươn đầu lưỡi liếm liếm trần an tiểu bảo bối.

“Người gạt ta, nếu không phải nước tiểu thì là gì?”

Lăng Tiểu Lỗi càng ôm chặt lấy cơ thể y, làm nũng hỏi.

“Ta... Ta cũng không biết...”

Ma thú cười khỏ nói:

“Nhưng là bắn ra rất thoải mái a.....”

“Dực cảm thấy thoải mái sao?”

Lăng Tiểu Lỗi xấu hổ hỏi.

“Àn... Thật thoải mái... Bởi vì là Tiểu Lỗi nên rất thoải mái....”

Tuy rằng ma thú nói không rõ đầu đuôi, nhưng tiểu hài tử lại hiểu rõ lời y.

Lăng Tiểu Lỗi ngọt ngào ừ một tiếng, ôm lấy ma thú, âu yếm hôn y.

Mặc dù thân thể nhi nhỏ vô pháp chịu được cự bổng hắc sắc lần thứ hai kịch liệt xâm nhập, Lăng Tiểu Lỗi vẫn là cam tâm tình nguyện kờ ra hai chân nghênh đón dã thú mà hắn điên cuồng yêu

Từ hôm đó, thời gian Lăng Tiểu Lỗi ở lại sơn động càng ngày càng dài, hầu như mới sáng sớm hắn đã chạy tới chỗ ma thú.

Vì thân thể hắn suy nghĩ nên bọn họ cũng không làm mỗi ngày, nhưng theo thói quen lại nửa bước cũng không rời.

“Dực, hôm nay hoàng cung có chuyện, mẫu thân bảo ta phải sớm trở về.”

Lăng Tiểu Lỗi nằm trong lòng ma thú rầu rĩ nói.

“Vậy người mau trở về đi.”

“Ta phải về sớm một chút người cũng không luyến tiếc sao?” [botay thật ời naz ~___~]

“Kỳ thực ở trong sơn động rất dễ bệnh, người không nên thường xuyên tới đây.”

Ma thú lo lắng nhắc nhở tiểu hài tử.

Mặc dù vạn phần không muốn, nhưng ma thú biết thường xuyên ở trong hang động là không tốt cho sức khỏe của Tiểu Lỗi. Hài tử đang phát triển hắn nên thường xuyên ở bên ngoài phơi nắng, hít thở không khí trong lành mới đúng.

“Dực không ra, ta cũng không ra.”

“Tiểu lỗi...”

Ma thú cười khỏ:

“Ta cũng muốn cùng người ra ngoài nhìn thế giới, nhưng là cả đời ta cũng không thể bước ra khỏi sơn động này.....”

Lăng Tiểu Lỗi biết Thiên Hậu hạ chú ngữ độc ác không gì sánh được, muốn ma thú mãi mãi không gặp được Thiên Đế. Nếu ma thú bước ra khỏi hang động sẽ chết ngay lập tức.

Yêu thương khiến nước mắt không nhịn được lại rơi xuống. Lăng Tiểu Lỗi ôm lấy ma thú, vừa khóc vừa nói với y:

“Dực, ta sẽ ở bên cạnh người, Tiểu Lỗi sẽ không đi đâu cả, vĩnh viễn cùng người ở trong sơn động này!”

Ma thú ôm lấy tiểu hài tử, xúc động tới hai mắt phỉm lệ:

“Tiểu Lỗi.....của ta Tiểu Lỗi.....”

Chỉ hận không thể đem đôi phương nhu tiến cốt nhục, thân thể dính sát lấy nhau, trao nhau tình yêu say đắm.....

Nhưng Lăng Tiểu Lỗi dù không muốn vẫn cứ phải quay về cung điện.

“Dực, có thời cơ ta sẽ trốn ra ngoài này.”

“Không nên miễn cưỡng.”

Ma thú vươn đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt của bảo bối.

“Ta muốn thấy ngươi!”

Trái tim đều để trên người ma thú, tiểu hài tử chỉ hận không thể suốt đời suốt kiếp dính vào người y.

“Ta đi đây.”

Rời khỏi sơn động, Lăng Tiểu Lỗi bồn chồn hồi cung.

Hắn cũng không biết vì sao hôm nay lại luyến tiếc ly khai ma thú đến vậy.

Không được, buổi tối nhất định phải nghĩ cách chuồn khỏi cung. Hắn không thể chịu được khoảng thời gian không có Dực bên cạnh này.

Nghĩ tới biểu tình kinh hỉ (ngạc nhiên vui mừng) của ma thú khi thấy hắn, sau đó lại phát sinh chuyện tình, khuôn mặt nháy mắt đã đỏ ửng.

Dực thật hư, lần nào cũng khiến cái mông Tiểu Lỗi đau ơ là đau, hai chân đều không thể động. Để tránh mọi người phát hiện trạng thái khác thường của hắn, Tiểu Lỗi chỉ còn cách đi đứng nghiêm chỉnh, giả bộ như không có chuyện gì, thực sự hắn đau muốn chết a.

Trong lúc mơ màng, một đám ác lang bỗng xuất hiện trước mặt Tiểu Lỗi, nhất thời dọa Tam hoàng tử của chúng ta sợ đến thiếu chút đã hét lên.

Từ từ lùi lại đằng sau, trong lòng âm thầm kêu khổ không ngớt.

Mẹ ơi, trẻ con đúng là không nên nói xạo mà.

Lần trước hắn thuận miệng nói với mẫu thân gặp được đám lang Ma giới, giờ thì gặp thật rồi.

“Các người muốn làm gì?”

Lăng Tiểu Lỗi giả bộ trấn tĩnh, kì thật trong đầu đang suy nghĩ làm cách nào để chạy trốn khỏi đám ác lang này.

“Hắc hắc... Tam hoàng tử đừng sợ. Chúng ta bắt quá chỉ muốn mời bằng hữu của ngươi hỗ trợ mà thôi.”

Một tên hôi lang đứng đầu trong đám cười nói.

“Cái gì bằng hữu? Ta không biết người đang nói cái gì?”

“Hanh, không cần giả bộ. Chúng ta đã theo dõi mấy ngày nay, ngươi vừa ra khỏi cửa là chạy tới sơn động bồi ma thú ngoạn nì.”

Nghe đàn ác lang bỗng nhiên nhắc tới ma thú, Lăng Tiểu Lỗi cảm thấy bất an, vội buông lời phủ nhận.

“Ai nói ta bồi hắc ngoạn? Ta là đi tìm y để đánh nhau! Y làm cha ta bị thương, chúng ta sao có thể trở thành bằng hữu?”

“Hắc hắc, muốn biết các người có phải bằng hữu hay không thì phải thử xem đã. Bắt hắn!”

Nghe thấy thủ lĩnh ra lệnh, đám ác lang nhanh chóng ra tay bắt lấy Lăng Tiểu Lỗi. Sau đó cả bọn đi tới trước cửa sơn động.

“Tiểu quỷ, mau kêu ma thú ra đây.”

Hôi lang tàn bạo nói.

“Hừ, hần cũng không phải người của ta, ta kêu, hần sẽ ra sao? Ngu ngốc!”

Lăng Tiểu Lỗi cố ý châm chọc đối phương.

“Lão đại, tên tiểu quỷ này nói cũng có lý. Nghe nói ma thú phụ trách bảo vệ “huyết bảo”, cả đời không thể bước chân ra ngoài cửa động. Hần sao có thể tự mình đi tìm cái chết.”

“Hừ, hần không ra, ta cũng có biện pháp bắt hần phải ra.”

Hôi lang lạnh lùng cười.

Hần ra lệnh cho thủ hạ cởi bỏ quần áo của tiểu hài tử, áp xuống mặt đất. Móng vuốt sắc nhọn của ác lang từ hạ xuống.....

“Ô ô ô.....”

Lăng Tiểu Lỗi gắt gao cắn chặt môi dưới tới chảy máu cũng không nguyện phát sinh bất cứ âm thanh nào khiến ma thú nghe thấy.

“Hảo, nhìn người nhỏ tuổi như vậy nhưng cũng có nghĩa khí a. Ta cũng không tin người có thể nhịn được bao lâu, tiếp tục tra cho ta!”

“GHỪ —”

Ngay khi đám ác lang lần thứ hai đối Tiểu Lỗi hạ thủ, không trung vang lên một tiếng rống giận kinh thiên động địa.

“Buông ra hần!”

Từ cửa động xuất hiện liễu cơ thể hắc sắc khổng lồ của ma thú ——

“Dực, người không cần lo cho ta, mau quay trở lại!”

Lăng Tiểu Lỗi thấy ma thú xuất hiện, lo y bị nguy hiểm, trong lòng nhất thời tràn ngập sợ hãi.

Ma thú không để ý tới lời của tiểu hài tử, tiếp tục lạnh lùng nhìn tới đám ác lang:

“Nếu muốn huyết bảo thì cứ tới lấy. Còn hần, mau thả ra.”

“Ha ha, hóa ra tiểu quỷ này chính là nhược điểm của người. Ngày hôm nay ta nhất định phải báo thù cho các huynh đệ đã chết! Giết hần cho ta!”

Ngay khi đám ác lang dùng móng vuốt đâm thẳng vào trái tim của Lăng Tiểu Lỗi, ma thú cũng đồng thời di chuyển.

Ác lang chỉ thấy một luồng thiểm điện hắc sắc xẹt qua, cổ họng đột nhiên lạnh ngắt, huyết lưu phun trào, từng người từng người ngã xuống.

Tất cả quá trình chỉ phát sinh trong vài giây, Lăng Tiểu Lỗi căn bản không kịp ngăn cản.

“Dực!”

Tiếng hét tê tâm liệt phế vang vọng khắp cả khu rừng.

Lăng Tiểu Lỗi phóng tới bên cạnh thân thể hắc sắc đang rơi xuống.....

Ma thú vô lực ngã vào lòng tiểu hài tử, từ sườn bắt đầu chảy ra tiên huyết, lông cánh cũng rơi rụng lả tả, bộ lông đen bóng cũng dần mất đi quang mang vốn có.

Ác chú của Thiên Hậu bắt đầu thực hiện, từng tia sinh khí dần thoát khỏi thân thể y.....

“KhôngDực! Dực! Đừng chết! Ta không cho người chết!”

Ôm chặt lấy thân hình của người yêu dấu, Lăng Tiểu Lỗi khóc rống:

“Ô Dực.....Người đừng sợ, Dực! Ta nhất định sẽ cứu người!”

Lăng Tiểu Lỗi trảo vào không trung, một chiếc bình ngọc từ trong ánh sáng bỗng xuất hiện:

“Dực, ngoan, mau uống đi, đây là “Thiên Thủy” của ta, người mau uống vào a!”

“Thiên Thủy” – là nước thánh bản mạng của lang thần. Do Thiên thần Đàng Cách Lý ban cho bọn họ, khi bị nguy hiểm tính mạng có thể kéo dài sinh mệnh của bản thân.

Mà mỗi người cả đời chỉ có một bình “Thiên Thủy” nên bọn họ luôn trân trọng bảo hộ, cũng không đem tặng ai.

Nhưng Lăng Tiểu Lỗi nhìn thấy người trong lòng gặp nguy hiểm liền không do dự lấy ra thiên thủy cứu mạng y.

“Đừng.....không nên lãng phí bản mạng chi tuyến của người.....đối với ác chú của Thiên Hậu.....nó cũng chỉ vô ích mà thôi.....Tiểu Lỗi.....”

Ma thú đang dần mất đi thị lực, y cố gắng dùng một điểm khí lực cuối cùng tập trung tiêu cự, chỉ muốn nhìn thấy người duy nhất kiếp này y yêu.

“Không, ta mặc kệ, người mau uống cho ta, biết đâu lại có tác dụng, Dực, van cầu người!”

Lăng Tiểu Lỗi vừa khóc vừa cầu xin ma thú.

Chỉ cần có thể cứu được tính mạng của ma thú, tiểu hài tử nguyện dâng lên sinh mệnh của mình.

“Đừng khóc... Tiểu Lỗi của ta.....gặp được người.....kiếp này của ta là không uống phí.....ta thật cao hứng.....muốn..... thấy người.....khụ”

Cho dù bản thân đang phải chịu ác chú cướp đi sinh mệnh, ma thú vẫn có thể cảm nhận được hạnh phúc, y đã rất thỏa mãn, rất thỏa mãn rồi.....

Lăng Tiểu Lỗi nghe những lời đó, trong lòng càng thêm đau đớn.

Tuổi còn nhỏ mà hắn đã phải chịu sự đau khổ của sinh ly tử biệt, hắn là chịu không nổi, thật sự chịu không nổi!

“Đừng! Ta không muốn ca người! Mặc kệ người đi tới đâu, ta nhất định sẽ theo người! Dực, dẫn ta cùng đi! Dực!”

“Không được... Trở lại... Mau trở về... Mẫu thân còn đang chờ người...”

“Mẫu thân?”

Lăng Tiểu Lỗi nhu người chết đuối vớ được phao cứu mạng, nhanh chóng nghĩ tới mẫu thân của hắn.

Đúng, sao ta lại có thể quên mẫu thân a, người có thể cứu được các cha, nhất định cũng sẽ có cách cứu được ma thú!

“Dực, chúng ta được cứu rồi! Ta lập tức mang người hồi cung cầu mẫu thân....người nhất định phải sống!”

“Không còn kịp rồi... Tiểu lỗi... của ta Tiểu Lỗi.....cho ta.....hảo hảo nhìn người....ta thật sựyêu người.....”

Khí tức yếu dần, hô hấp cũng đình chỉ.....

“KHÔNG ——! Ta không cho người chết! Ta không cho người chết! Dực —— “

Cũng không quản thiên thủy có thể cứu được tính mạng của ma thú hay không, Lăng Tiểu Lỗi ko chút do dự đổ nước vào miệng y.

Xuất ra pháp khí mà lang gia gia cho hắn lần trước, Lăng Tiểu Lỗi đột nhiên ngao khiếu, dùng tất cả pháp lực huy vũ pháp khí. Trong không trung dần xuất hiện kết giới, Tiểu Lỗi ôm lấy thân hình to lớn của ma thú, trong nháy mắt biến mất vào kết giới ——

3. Chương 3

Lăng Tiểu Lỗi dùng tất cả pháp lực sử ra pháp khí “sinh tử độn”, chỉ cần trong một thời gian ngắn đã có thể mang ma thú trở về Lang Thần cung, nhưng lần di chuyển này cũng khiến hần mất nửa cái mạng mới đổi được a.

Đám thị vệ thấy tam hoàng tử cùng ma thú đột nhiên xuất hiện trước cửa Lang Thần cung, không khỏi kinh hãi mà náo loạn hết cả lên.

“Không được đụng vào hần!”

Lăng Tiểu Lỗi đứng chắn phía trước ma thú, bảo vệ y:” Mau thỉnh Lang hậu cùng tất cả ngự y trong cung tới đây cho ta, nhanh!”

“Dạ, tam hoàng tử, chúng ta lập tức đi ngay!”

Không thể tưởng nổi tiểu hài tử luôn chạy rong khắp nơi khi đối mặt với khó khăn thử thách lại có thể biểu hiện ra khí chất trầm ổn của hoàng thất, thấy nguy mà không biến, quả thực xuất sắc.

Lê Diệu Phong vừa nghe được tin tức liền chạy tới chỗ Tiểu Lỗi, hai vị Lang đế cũng kịp xuất hiện.

“Tiểu Lỗi, sao ngươi lại mang ma thú trở về đây?”

Lăng Kỳ kinh hãi kêu lên.

“Tiểu Lỗi, sắc mặt của ngươi bất hảo, mau lại đây để ta xem.”

Lê Diệu Phong nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của nhi tử, thân thể lại không ngừng run rẩy khiến y lo lắng muốn chết.

“Mẫu thân đừng lo cho ta. Hần sắp chết, van cầu người, van cầu người mau tới cứu hần!”

Lăng Tiểu Lỗi gục khóc trong lòng mẫu thân.

Biểu tình lãnh đạm, nghiêm túc của lang hậu nháy mắt đã tan rã.

Lê Diệu Phong ôm lấy nhi tử, hai tay lập tức nhuộm đỏ huyết:

“Tiểu Lỗi, lưng ngươi.....Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là do ma thú trảo ngươi có phải không?”

Nhìn thấy tấm lưng nhuộm đỏ tiên huyết của nhi tử, Lê Diệu Phong quả thật nộ khí xung thiên.

Lần trước đã đánh hai lão công suất nửa mất mạng, lần này còn dám đụng tới nhi tử bảo bối của y, bản thân tuyệt đối không tha cho hần!

“Không phải! Không phải do hần, nương, xin người đừng thương tổn hần!”

Lăng Tiểu Lỗi thấy mẫu thân tức giận, lập tức quỳ xuống cầu xin cho ma thú:

“Nương, tất cả đều là do đám ác lang của Ma giới gây ra, Dực vì cứu ta nên mới bị trọng thương, cầu xin người, cầu xin người mau cứu hần a!”

Lăng Tiểu Lỗi vừa van cầu vừa mạnh đập đầu.

Lang hậu cùng hai vị lang đế vừa nhìn thấy đã biết mối quan hệ giữa Tiểu Lỗi và ma thú tuyệt đối không còn trong sáng. [siêu nhỏ, mới thể mà đã đoán ra em Lỗi bị “ăn” dồi xD lol ~]

Ma thú tàn ác vì cứu Tiểu Lỗi mà không tiếc thân mang trọng thương, mà đứa nhỏ nghịch ngợm này cũng đã biết vì ngưỡng khác mà dập đầu quỳ gối, ràng buộc giữa hai người, thật sự khiến bọn họ lo lắng.

Lê Diệu Phong nhanh chóng quyết định:

“Tiểu Lỗi, nếu hần vì cứu người mới bị trọng thương, chúng ta nhất định sẽ cứu hần, người cũng mau về phòng nghỉ ngơi trước đi!”

“Không! Ta sẽ không rời khỏi Dực! Dù chết cũng không muốn ly khai hần!” Lăng Tiểu Lỗi ôm chặt lấy thân thể hắc sắc to lớn của ma thú.” Nương, van cầu người mau cứu hần, cơ thể hần càng lúc càng lạnh rồi, ta

đã cho hấn uống ‘thiên thủy’ nhưng vẫn không thấy hấn tỉnh lại, phải làm sao bây giờ? Nương, mau mau nghĩ cách cứu hấn a.....Nếu hấn chết đi, ta cũng không thiết sống nữaỒ.....DựcDực

Nghe được lời nhi tử nói, tâm phụ mẫu đều trầm xuống một mảnh, ngay cả ‘thiên thủy’ tối quý giá cũng đã đem cho ma thú ——

Sự tình đã đến mức này, không cần nói cũng hiểu rõ.

Tiểu Lỗi đối với ma thú, tình cảm cũng quá sâu rồi.

Lê Diệu Phong im lặng nhủ mày, biểu tình thoáng chốc ngưng trọng. Hai vị phu quân liền ôm lấy y nhu huyết thái dương:

“Phong, không cần quá lo lắng, có thể sự tình cũng không như chúng ta tưởng tượng.”

Lăng Hoàng cùng Lăng Kỳ nhẹ giọng an ủi.

“Không cần tự lừa dối mình.”

Nhìn thấy biểu tình thương tâm của Tiểu Lỗi, Lê Diệu Phong lại nhớ tới tình cảnh của chính mình lúc trước.

Xem ra nhi tử cũng si tình như y, ai.

“Các người lo lắng cái gì? Tiểu Lỗi muốn hấn sống, chúng ta nhất định không để hấn chết.”

Lăng Kỳ nhún vai nói.

“Bổn Kỳ (Kỳ gốc =]], người không nghe ma thú là bị hạ độc chú sao, chỉ cần ly khai khỏi sơn động, người tưởng muốn cứu hấn là dễ lắm hả.”

Lăng Hoàng thở dài.

“Ta có biện pháp.”

Nghe thấy lão bà đại nhân nói ra lời này, hai vị lang đế lập tức vỗ tay nhiệt liệt:” Oa, quả nhiên vẫn là lang hậu của chúng ta lợi hại! Tiểu Lỗi, người có nghe thấy không? Ma thú được cứu rồi!”

“Nương, thật sao?”

Lăng Tiểu Lỗi vui mừng nắm lấy tay mẫu thân:

“Người thật sự có thể cứu hấn sao?”

Trong mắt Lê Diệu Phong lóe lên quang mang kiên định.....

“Kích trống minh oan!”

“Tam đầu não” của Lang Thần giới – hai vị lang đế cùng lang hậu tiêu sái bước tới trước cửa ngọc.

Ở giữa một gian lâu ngọc chính là “Phá oan cổ” do thiên thần Đẳng Cách Lý tạo ra, phàm là Thiên Đình, Lang Thần giới hay Ma giới có oan tình đều đến đây đánh trống kêu oan, sau đó sẽ do tòa án Thiên giới quyết định.

Bọn họ vừa đi tới trước “Phá oan cổ” thì thấy một lang nãi nãi đang đánh trống kêu oan.

“Oan uống quá, Đẳng Cách Lý, người phải làm chủ cho ta! Quả thực là oan uống a!”

Lang nãi nãi già cả giọng lại khàn, vừa đánh vừa gào khóc quả thực là quỷ khóc thần hào a.

“Di, Sát Sát nãi nãi, sao người lại ở đây?” Lăng Kỳ thất kinh:”Nỗ Nhi đâu, sao hấn lại để người một mình tới đây?”

“Ai nha, Lang đế, lão thái bà ta hôm nay kích trống chính là vì kim tôn bảo bối Sát Sát Nỗ Nhi của ta a!”

Lang nãi nãi lau nước mắt nói:” Ta nói cho các người

“Không được nói!”

Tiểu Lang tướng quân Sát Sát Nỗ Nhi đột nhiên từ giữa không trung hiện ra, một tay bưng kín miệng lão thái bà.

Nguy hiểm thật, quá nguy hiểm, may mắn ta tới kịp.

Nếu như để lang đế, lang hậu nghe được “oan khuất” nãi nãi kể thì Sát Sát Nỗ Nhi ta còn biết giấu mặt vào đâu a!

“Nỗ nhi, người tới thật đúng lúc. Người có cái gì oan khuất tại sao lại không nói cho bản vương biết, lại phải chạy tới tận đây đánh trống kêu oan?”

Lăng Kỳ trừng mắt nhìn Nỗ Nhi.

“Chẳng lẽ.....người đối với huynh đệ chúng ta có bất mãn?”

Lăng Kỳ tiếp tục truy vấn.

Thối Nỗ Nhi, người muốn hại chết chúng ta sao? Hai vị lang đế hung hăng liếc nhìn tiểu lang tướng quân.

Phần nộ của hai người cũng không phải không có nguyên nhân.

Nguyên lại một đoạn thời gian trước đây, Lăng Hoàng cùng Lăng Kỳ phụng lệnh Lang hậu phụ trách chưởng quản bộ phận chuyên xử lý khiếu nại của Lang Thần cung, mà hôm nay tướng quân của bọn họ lại chạy tới trước cửa ngọc kích trống mình oan này có khác gì tát một phát vào mặt bọn họ. Vạn nhất lão bà trách tội xuống, hai người cũng không tránh nổi chịu tội a.

“Không...không phảichủ tử..nãi nãi tới đây cũng không phải ý của ta, là do Cương gia gia không cẩn thận lộ hết mọi chuyện mới xảy ra cơ sự này.”

Sát Sát Nỗ Nhi vội vã giải thích.

“Ai nha, Lang đế, các người đừng trách tội Nỗ Nhi. Lão thái bà hôm nay kích trống mình oan cũng không liên quan tới Lang Thần cung, ta là muốn lai trạng bảo tử nương nương!”

Sát Sát nãi nãi tức giận nói.

“Nãi nãi!”

Nỗ Nhi xấu hổ chà chà cước.

Ôcứu mạng a, nãi nãi nói ra rồi, ta không còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa rồi!

“Úc úc —— trạng bảo tử nương nương a? Nguyên lai là có chuyện như vậy.”

Hai vị lang đế nhìn chằm chằm tiểu phúc bằng phẳng của Nỗ Nhi, tỏ vẻ như mới bình tĩnh đại ngộ.

“Nãi nãi đừng nói nữa a, người mau cùng ta quay về, lát nữa ca ca tìm không thấy ta nhất định sẽ rất sốt ruột!”

“Trời ạ, nói đến đại ca người, ta lại sinh khí, rõ ràng thấy hần mỗi ngày đều lôi kéo người ngày làm đêm cũng làm, thế nào lại không có tin tức gì? Nỗ Nhi, người thành thật nói cho ta, hần tảo tiết có đúng hay không? Hay tinh hỷ quá ít?”

Sát Sát nãi nãi một lời nói được rõ ràng khiến hai huynh đệ lang đế không nhận được bạo cười! Lang hậu vốn lãnh đạm cũng không nhận được mà cười khúc khích.

Sát Sát Nỗ Nhi thực hận không thể lập tức biến mất, nhưng nếu không mang nãi nãi đi chỉ sợ còn bị chê cười nhiều hơn.

“Nãi nãi, van cầu người đi mau a!”

“Không đi! Thiên thần không gọi tổng tử nương nương cấp lão thái bà ta một cái công đạo, ta tự ở lại chỗ này chờ!”

Thấy Sát Sát nãi nãi cố sống cố chết ôm chặt lấy “Phá oan cổ”, Lê Diệu Phong lại sợ lỗ không cứu kịp ma thú, vội vã liếc mắt hai vị lang đế.

Lăng Hoàng nhận ý, vội vàng thuyết phục lão thái bà:

“Sát Sát nãi nãi, người yên tâm đi, chuyện của Nỗ Nhi cũng chính là chuyện của Lang Thần cung. Được rồi, qua hai ngày chúng ta sẽ quay lại, chuyện của Nỗ Nhi người cứ giao cho chúng ta đi!”

Lăng Kỳ cũng nói phụ:

“Đúng đúng, huynh đệ chúng ta bảo chứng với người, tuyệt đối khiến hai người bọn họ một lần là trúng, một lần sinh ba!”

Sát Sát Nỗ Nhi nghe được, trên mặt nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến.....

Sát Sát nãi nãi vô cùng vui mừng:

“Hảo hảo, vậy lão thái bà giao cho các người!”

Thật vất vả mới tiễn được hai người bọn họ rời đi, Lê Diệu Phong lập tức cầm lấy dùi trống – kích cổ mình oan!

Từ xưa đến nay chưa từng có hoàng gia tới đây đây kích trống, lang hậu được vạn dân kính yêu một dùi bỏ xuống, lập tức oanh động toàn bộ thiên giới.....

Bởi vì sự tình nghiêm trọng nên bọn họ liền được thiên thần Đăng Cách Lý tự mình tiếp kiến.

Lê Diệu Phong đem mọi chuyện của ma thú nói ra, từ chuyện Thiên Hậu vì ghen ghét mà hại chết mẫu thân ma thú, sau đó lại hạ chú biến hấn thành hình dạng nửa ma nửa thú suốt bao nhiêu năm, tới việc Thiên đế vì bản tính ích kỷ nhu nhược mà bỏ mặc tất cả Thiên thần cực kì phẫn nộ, lập tức cho điều tra sự thật, sau đó hạ lệnh xử tử Thiên Hậu, phế bỏ Thiên đế, đưa đệ đệ lên kế thừa ngôi vị.

Thiên Hậu vừa chết, lời chú trên người ma thú cũng tự nhiên tiêu thất.

Cự thú xấu xí trước mắt Lăng Tiểu Lỗi chậm rãi biến thành một cự lang anh tuấn

“Dựcngười là Dực của ta thật sao?”

Lăng Tiểu Lỗi không dám tin vào mắt mình.

“Người nghĩ sao?”

Hắc lang ôn nhu nhìn tiểu hài tử, bước lại gần, âu yếm ôm hấn vào lòng.

“Là người... Thật là người! Ô... Dực, Dực!”

Ánh mắt tràn ngập nhu tình của y chính là bằng chứng tốt nhất. Lăng Tiểu Lỗi òa khóc, ôm chặt Dực.

Trải qua một hồi sinh ly tử biệt, ngay tại thời khắc hai người tình chàng ý thiếp thì hai vị lang đế đột nhiên xuất hiện ...

“Uy, tiểu tử, mau buông nhi tử của ta ra!”

Lăng Hoàng lao vào đẩy hai người ra.

“Cha, sao người chưa gõ cửa đã xông loạn vào như thế a!”

Lăng Tiểu Lỗi xấu hổ nói.

“Tiểu Lỗi, sao người có thể vừa có lão công đã quên lão cha chúng ta!”

Lăng Kỳ hướng nhi tử (giả bộ) than thở.

“Cha đừng nói nữa, làm cho Dực xem lại chế giễu chúng ta.”

Lăng Tiểu Lỗi không nhịn được xấu hổ lén liếc ma thú.

Cha chết tiết tự nhiên lại chạy tới trước mặt Dực nói linh tinh, thực làm cho y cười chết ta mà.

“Không sao đâu, Tiểu Lỗi.”

Ma thú chưa từng hưởng qua không khí ấm áp của gia đình, bản thân không hề cảm thấy buồn cười, ngược lại còn rất hứng thú xem cha con Tiểu Lỗi đấu võ mồm.

“Hanh, xem như tiểu tử ngươi cũng biết thức thời.”

Đối với kẻ đoạt mất nhi tử nhà y, Lãng Hoàng vẫn còn chưa tiêu khí.

“Tiểu Lỗi, ngày mai chúng ta sẽ trở lại nhân gian vẫn an lão gia gia (ông nội bạn Phong í), ngươi mau về phòng chuẩn bị đồ đạc đi.”

“Không được, cha, thân thể Dực vừa mới phục hồi, không thích hợp đi xa đâu.”

“Ai nói muốn dẫn hắn đi cùng?”

Lãng Kỳ nghe vậy lập tức nhảy dựng lên:

“Lần này là để gia đình chúng ta tụ họp, dẫn ngoại nhân theo làm gì?”

“Ai nói Dực là ngoại nhân? Hắn là làcủa ta”

Lãng Tiểu Lỗi đỏ mặt, lắp bắp mãi chẳng nói nổi một câu.

“Cái gì của ngươi a?”

Hai vị lang đế liếc nhau, mỉm cười xấu xa.

“Hai người các ngươi lại không muốn yên ổn có phải không?”

Lão bà yêu quý bước vào khiến hai vị lang đế liền thè lưỡi, không dám tiếp tục trêu cợt nhi tử.

“Tiểu Lỗi, không cần để ý các cha ngươi. Ta đã hỏi qua ngự y rồi, thân thể của bằng hữu ngươi còn chưa khỏe hẳn, cần phải hảo hảo tĩnh dưỡng. Ta đã an bài một nơi thanh tịnh cho các ngươi, ngày mai mang hắn tới đó hảo hảo tu dưỡng một đoạn trước đi.”

Lê Diệu Phong khẽ cười.

“Hi, mẫu thân vạn tuế!”

Lãng Tiểu Lỗi kéo tay mẫu thân quay qua nhìn cha làm mặt quỷ.

“Nhưng vẫn còn một việc nữa”

Lê Diệu Phong nhìn Dực:

“Thúc phụ của ngươi hiện tại đã kế vị ngôi Thiên Đế, ngươi dù sao cũng là huyết mạch hoàng thất, hẳn mong ngươi có thể mau trở lại thiên giới, tiện bề chăm lo cho ngươi.”

“Không cần phiền Thiên Đế phải lo lắng cho ta, ta cũng không có ý định trở lại thiên giới.”

Đối với gia tộc vô tình vô nghĩa này, y tuyệt không lưu luyến.

“Đúng đúng, ngươi không được rời khỏi ta!”

Lãng Tiểu Lỗi sợ hãi, ôm chặt lấy ma thú.

“Ta sẽ không ly khai ngươi.”

Ma thú ôn nhu liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu lang. [Lâu: Khụ, chú ý, còn có phụ mẫu ở đây nha Hoàng – Kỳ: Phải a, ngươi làm chúng ta cũng muốn ôm hôn lão bà rồi a~ ... Lâu: Sau ôm hôn là]

Lê Diệu Phong nhẹ nhàng gạt đầu:

“Không quay về cũng tốt, miễn lại cuốn vào một trận đấu tranh chốn cung đình. Tiểu Lỗi, chúng ta đi rồi, ngươi cũng không được chạy loạn như lúc trước, hiểu chưa?”

“Dạ biết, mẫu thân!”

Lãng Tiểu Lỗi gạt đầu lia lịa.

Hi, có ma thú tối âu yếm ở bên cạnh, hấn sao có thể tái chạy loạn a

~.

4. Chương 4

Cả gia đình lang hậu ngoại trừ Tiểu Lỗi trở lại nhân gian thăm gia tộc bên ngoại. Biểu đệ lang hậu là Lê Thiên Kinh cùng tiểu lang tướng quân Sát Sát Nỗ Nhi cũng phụng lệnh Sát Sát nãi nãi đi theo bọn họ, tiến hành “quá trình gieo giống”.[=(=)))]

Cả đoàn người ồn ào náo nhiệt trở lại nhân gian bá kiến lão gia gia, sau đó ở lại mấy ngày.

Sáng sớm hôm sau Lãng Tiểu Tuấn lại đột nhiên mất tích.

“Tiểu Vân, Tiểu Tuấn đâu?”

Lê Diệu Phong hỏi nữ nhi đang ăn sáng:

“Sao còn chưa xuống dùng cơm?”

“Hấn mới sáng sớm đã chạy ra ngoài, nghe nói là muốn đi thăm một vị bằng hữu.”

“Tiểu Tuấn ít khi trở lại nhân gian, sao lại có bằng hữu ở đây?”

Lãng Hoàng hiểu kỳ hỏi.

“Cha thật lạc hậu, thời đại vì tính internet đầy ra đầy, ở nơi nào chẳng có bằng hữu. Trước đây ta thấy hấn cùng nhất chích tiểu lang của Ma giới hảo trò chuyện trên mạng a.”

“Là công hay là mẫu?” [ý anh hỏi là con đực hay con cái, nhưng QT dịch ra là công, ta thấy cái này Được tử dùng có 2 ý, vừa chỉ giống đực lại vừa chỉ bạn lang kia là công ;)] nên để luôn từ “công”]

Lãng Hoàng tương đối để ý vấn đề này.

“Đực. Cái này rất quan trọng sao?”

Lãng Tiểu Vân cảm thấy khó hiểu, hỏi.

“Công mới không được!”

Lãng Hoàng lập tức nhảy dựng lên.

“Đúng, ca ca nói rất đúng, công đều là rất tà ác a, Tiểu Lỗi nhà chúng ta niên kỉ [tuổi] còn nhỏ như vậy mà bọn chúng cũng không tha, ghê tởm!”

Lãng Kỳ nghĩ tới nhi tử còn nhỏ như vậy đã bị ăn kiện mạt tịnh [bị ”ăn” sạch sẽ, từ này chắc ai cũng biết, nhưng là ta vẫn thích a~)], ngược lại như phát hỏa.

“Nhưng mà, bằng hữu của Tiểu Tuấn cũng là công a.”

Lãng Tiểu Vân có thiện ý nhắc nhở lão cha.

“Trời ạ, ngu hiểm! Quá nguy hiểm! Nỗ Nhi, người lập tức phái ngự lâm quân mang Tiểu Tuấn về đây cho ta!”

“Tuân mệnh, chủ tử!”

Sát Sát Nỗ Nhi lập tức đứng dậy.

“Toàn bộ ngồi xuống cho ta!”

Lê Diệu Phong lãnh đạm nói.

“Phong, nhưng mà”

“Không cần làm gì cả. Tiểu Tuấn là Đại hoàng tử, tương lai sẽ gánh trách nhiệm trọng đại, hiện tại cho hắn ra ngoài học hỏi cũng tốt. Nếu có chuyện gì, cũng là kinh nghiệm cho hắn sau này, các người cũng không được đi tìm hắn, nghe rồi?”

“Dạ, chủ tử!”

Sát Sát Nỗ Nhi gật đầu.

Oa, lang hậu quá mức nghiêm khắc rồi, ngay cả nhi tử cũng công chính vô tư như vậy a.

“Biểu ca, ta không phải không tán thành với người, nhưng là” Lê Thiên Kinh nhớ lại điều trong quá khứ, nhú mày “Nhớ khi người còn bé, gia gia luôn nghiêm khắc huấn luyện người. Có một lần người ra bên ngoài nhặt được hai con tiểu cầu, người quỳ xuống xin gia gia cho dưỡng chúng, nhưng gia gia một chút cũng không khoan nhượng, đó cũng là lần đầu tiên ta thấy người khóc...”

“Lê Thiên Kinh, người mau im miệng cho ta!”

Lê Diệu Phong thẹn quá hóa giận, lớn tiếng quát.

Lăng Hoàng Lăng Kỳ nghe thấy đoạn cổ sự, đột nhiên nhìn nhau, sau đó lại bật cười.

“Nếu ta đoán không sai, ngày Phong nhặt được hai tiểu cầu kia, bên ngoài có bão lớn phải không?”

Lăng Hoàng âu yếm nhìn lão bà đang trừng mắt nhìn mình.

“Sao người biết?”

Lê Diệu Phong kinh ngạc nhìn hắn.

“Mà ta đoán không sai, hai tiểu cầu kia đều hắc sắc [màu đen] a?”

Lăng Kỳ cười hắc hắc.

“Lê Thiên Kinh, người dám nói cho bọn họ?”

Lê Diệu Phong hung hăng trừng mắt liếc y.

“Đại ca, oan uổng a, ta cái gì cũng chưa nói, mà chuyện kia đã lâu như vậy, ta sao có thể nhớ rõ mấy chi tiết nhỏ đó?”

Lê Thiên Kinh thực sợ hãi ca ca hắn.

“Hai người các người mau thành thật nói ra tất cả mọi chuyện cho ta!”

Lê Diệu Phong hận sao không lập tức xóa đi hai khuôn mặt đắc ý kinh dị của hai người bọn họ.

“Hi, Phong, người còn chưa nghĩ ra sao? Hai tiểu cầu kia chính là huynh đệ bọn ta a!”

Lăng Hoàng cùng Lăng Kỳ mị mị cười nhìn lão bà của bọn họ mục trừng khẩu ngốc. O_O

“Dám gạt ta! Hình dạng hồi bé của các người ta cũng từng thấy qua, cũng không giống hai tiểu cầu kia!”

“Ai nha, lúc đó chúng ta trốn ra ngoài chơi, để tránh thoát tầm mắt của ngự lâm quân cũng phải hóa trang một chút cho khác đi.”

“Đúng vậy, lúc đó chúng ta đang thảo luận trên đường thì thấy Phong đi tới. Khi đó Phong một đầu nhỏ nhỏ, hảo khả ái nha~ Ta cùng ca ca lập tức nhất kiến chung tình!”

“Kỳ nói rất đúng. Sau đó chúng ta bị ngự lâm quân bắt trở về Lang Thần cung, liền cầu xin mẫu hậu cho chúng ta lớn lên được cưới Phong về làm lão bà a!”

“Oa, quả là một thiên tình sử cực kỳ lãng mạn~ “

Lăng Tiểu Vân hưng phấn vỗ tay, sùng bái nhìn hai vị phụ thân.

“Lãng mạn cái rắm!” Lê Diệu Phong không để ý hình tượng chữ ằm lên “Hảo a, nguyên lai từ nhỏ ta đã bị các người treu đùa” hắn là các người cảm thấy rất đắc ý có phải không *nói lảm bảm*

Nhìn tới nụ cười nhạt của lão bà, hai vị lang đế nhất thời mồ hôi ròng ròng.

“Chúng ta nào dám đùa giỡn người, lão bà!”

“Đúng vậy, lão bà, người nghìn vạn lần đừng hiểu lầm nha!”

“Ai là lão bà của các người! Từ hôm nay trở đi cứ xuống sà nhà mà ngủ!”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-chi-luyen>